

El poema

Plaça Major, assaig de lloança

He viscut el neguit matiner de l'oreneta,
el caminar de l'aigua, un primer alè.
Plaça Major coronada de memòria;
pedra als peus, cel al sostre,
cases que volten donant-se les mans.
Groc i gira-sol a les galtes,
un gerani vermell al pit
i la senyera amb tres domassos.
Murs eterns, teulades amigues,
cerclen la llum espessa de migdia
prop d'uns carrers com dibuixats.
A cada arcada un artesà,
a cada finestra un renovat somni.
Estira els ulls un racó de pedra picada
i el campanar fràgil que s'enfila agosarat.
Tamborí, xerinola, ball de gegants,
tots els balcons vessant rialles.
El rellotge s'emporta la tarda,
només acompanya la pausa de la campana,
l'extensa quietud. Un horitzó de noves veus,
com ahir, com sempre, demanaran una espiga,
un pètal de rosa, l'enyorada llibertat.

Joan Radressa Casanovas